

[Forsvarsministeren.]

lingsvilje, at de ærede Partier, Det konservative Folkeparti og Venstre, kunde vel ikke vente, at vi her med Kyshaand skulde tage imod et Forhandlingstilbud nøjagtig Mage til det, vi havde afvist i Folketinget. De ærede Medlemmer af Venstre, som har stillet disse Ændringsforslag, er vist endnu ikke blevet helt klar over den politiske Situation efter Landstingsvalget. (*Afbrydser*: Jo, jo). Nej, det kan de ikke være, naar de møder her med nøjagtig de samme Forslag, som er blevet afvist i Folketinget. Det kunde de gøre under den gamle Ordning før Landstingsvalget i 1936 og ved forskellige Lejligheder faa noget ud af det, men efter at der nu er forhandlet i Folketinget og der er sket Afvisning af de Forslag, som blev fremsat i Folketingsudvalget, kan man selvfølgelig ikke regne med, at vi i Landstingsudvalget skulde acceptere det, vi afviste i Folketingsudvalget. Saaledes som den politiske Svilling nu er i de to Ting, maa baade Venstre og Det konservative Folkeparti regne med, at der skal udfoldes noget større Opfindsomhed og større Bevægelighed end den, som Venstre har vist i denne Sag. Jeg tvivler ikke om, at det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) er i Besiddelse af denne Opfindsomhed og Bevægelighed, men det ærede Medlem har aabenbart været bundet. Det ærede Medlem talte om, at andre var bundet af politiske Hensyn, men de Ændringsforslag, som det ærede Medlem har fremsat i Udvalget, viser ganske tydeligt, at det er ham og hans Meningsfæller i dette høje Ting, som har været bundet, nemlig af den Beslutning, som Venstre har taget i Folketinget, og hvorved Venstre har ønsket at stille sig uden for Afstemningen. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem, der taler paa Venstres Vegne, skal søge ogsaa i sit eget Parti, naar han vil til at granske efter, hvor den manglende Forhandlingvillighed eller Forhandlingssmidighed er at finde.

Lad mig saa i øvrigt, da man nu er kommet ind paa en almindelig Diskussion, og da man fra de to Partiers Side ved første Behandling meget gerne har villet se hen til, hvad der sker i andre Lande, navnlig de nordiske, anbefale de to ærede Partier netop i Øjeblikket at se hen til et Land som Norge. Der er i Norge sket det, at Arbejderregeringen er blevet enig med det norske Venstre, Hr. Mowinckels Parti, med Bondepartiet og med Det kristelige Folkeparti om en Ordning, der, hvad Pengene angaar, ligger paa Linie med den Forbedring, Regeringen her foreslaar. Venstre i Norge er enedes med den

norske Arbejderregering om Forslag, der i Virkeligheden ligger paa Linie med dem, som Regeringen her i Landet har forelagt. Og selv det norske Højre har, selv om det stiller videregaaende Forslag, erklæret, at faar de ikke Tilslutning til deres Forslag — og det gør de altsaa ikke, som Situationen ligger —, vil de stemme for Arbejderregeringens Forslag, saaledes som det nu er tiltraadt af andre Partier, for derved at samle Partierne og tage de Fremskridt, som Regeringens Forslag byder.

Nu er der vist ingen, der vil benægte, at de Forslag, der her foreligger, betyder positive Ting, betyder, naar man tager dem under eet, en Forbedring af den hidtilværende Ordning. Alligevel vil Venstre afholde sig fra at stemme, og Det konservative Parti vil stemme imod.

Jeg synes derfor, jeg har Ret, naar jeg i Folketinget har sagt, at her skal Fejlen i Virkeligheden søges, naar man søger Aarsagen til, at Partierne ikke kan samles, saaledes som man har ønsket det først og fremmest fra den Side. Aarsagen er, at de Partier, der staar imod Regeringen, ikke har kunnet flytte sig tilstrækkeligt. Jeg henviser til Eksemplet fra Norge, hvor man, selv om man har en anden Opfattelse end Arbejderregeringen, alligevel har samlet sig i den Udstrækning, jeg har skitseret, saa at Venstre stemmer sammen med Regeringen, og det konservative Parti ogsaa stemmer for det paagældende Forslag, naar det ikke kan faa sit videregaaende Forslag gennemført. Hvis Partierne her i Landet havde vist en lignende Optræden i denne Sag, havde der været mere Grund til at pege paa det ønskelige i, at Partierne kunde samles om denne Sag.

Stensballe: Den højtærede Minister udtalte, at ingen kunde sige, at denne Ordning garanterede Sikkerheden; hvad der skulde ofres, maatte være en Skønssag. Det er jeg ganske enig med den højtærede Minister i; men det, jeg har sagt, er, at efter min Opfattelse byder den af Regeringen foreslaaede Ordning forholdsvis for lidt, navnlig under Hensyn til de Udgifter, den medfører, og jeg har sagt ved første Behandling og gentager her, at efter min Opfattelse vil man naa betydeligt videre for Felthærens og for Hærens Vedkommende i det hele, hvis man ofrer de 9 Mill. Kr. om Aaret, som vort Forslag betyder. Det tror jeg ikke kan afkræftes.

Dernæst sagde den højtærede Minister, at der ingen Forhandlingvillighed havde været fra vor Side i Udvalget, thi der var vi kom-